

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 23 kwietnia 2024 r.

Opinia do ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa

(druk nr 68)

I. Cel i przedmiot ustawy

Opiniowana ustawa, według deklaracji zawartej w uzasadnieniu jej projektu, zmierza do przywrócenia przepisom regulującym sposób wyboru sędziów do Krajowej Rady Sądownictwa (dalej także jako: „KRS” albo „Rada”) treści zgodnej z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i jednocześnie zapewnienia niezależności Krajowej Rady Sądownictwa od organów władzy ustawodawczej oraz władzy wykonawczej w procedurze powoływania sędziów.

Nakreślone powyżej cele mają zostać osiągnięte przez zastąpienie modelu wprowadzonego ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), sprowadzającego się do wyboru członków KRS, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez grupy co najmniej 25 sędziów w stanie czynnym albo 2000 obywateli korzystających z pełni praw publicznych, następnie rekomendowanych przez kluby poselskie (w razie konieczności również Prezydium Sejmu), a ostatecznie wskazanych na liście sporządzonej przez właściwą komisję sejmową, modelem, w którym wyborcu będą dokonywali sędziowie sądów wszystkich rodzajów oraz sędziowie, natomiast kandydatów będą mogły zgłaszać grupy sędziów liczące 10, 25 bądź 40 sędziów (w zależności od stanowiska sędziowskiego zajmowanego przez kandydata), a ponadto Naczelna Rada Adwokacka, Krajowa Rada Radców Prawnych oraz Krajowa Rada Notarialna. Każdy z sędziów będzie mógł oddać głos tylko na jednego kandydata, bez ograniczenia co do tego, w jakim sądzie orzeka dany

kandydat. Oznacza to, że wdrażany sposób wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa będących sędziami nie będzie stanowił powrotu do systemu kurialnego, który obowiązywał przed 17 stycznia 2018 r.

Zgodnie z rozwiązaniami zawartymi w ustawie, wybory sędziowskich członków Rady będą zarządzane i przeprowadzane przez Państwową Komisję Wyborczą (dalej także jako: „PKW”). To właśnie PKW będzie weryfikować prawidłowość zgłoszeń i gdy zajdzie taka potrzeba – wzywać do ich uzupełnienia i poprawienia; ogłaszać w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Państwowej Komisji Wyborczej listę kandydatów; udostępniać zgłoszenia oraz wykazy sędziów popierających zgłoszenia kandydatów, a z kolei po przeprowadzonych wyborach udostępniać kandydatom dokumenty związane z wyborami; zarządzać drukowanie oraz dostarczanie do sądów kart do głosowania; organizować publiczne wysłuchanie kandydatów; wreszcie – dokonywać obliczenia głosów, sporządzać protokół wyborczy oraz wskazywać sędziów, którzy zostali wybrani na członków Krajowej Rady Sądownictwa.

Oprócz Państwowej Komisji Wyborczej w proces wyboru sędziów do KRS zaangażowani będą:

- 1) Minister Sprawiedliwości, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego jako organy obowiązane do sprawdzenia na wniosek PKW, czy poszczególni kandydaci oraz osoby popierające ich zgłoszenia posiadają status sędziego;
- 2) prezesi sądów, w tym Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, na których ustawa nakłada obowiązek poinformowania PKW o liczbie uprawnionych do głosowania w kierowanych przez nich sądach, powołania w tychże sądach komisji skrutacyjnych złożonych przynajmniej z 3 sędziów, którzy nie są kandydatami na członków Rady, a także zapewnienia środków organizacyjnych i technicznych niezbędnych do przeprowadzenia głosowania;
- 3) Naczelny Sąd Administracyjny jako organ, którego kognicji zostaną poddane skargi na uchwały PKW odmawiające przyjęcia zgłoszeń kandydatów (np. podjęte w wyniku uznania przez PKW, że zgłoszenia nie zostały uzupełnione lub poprawione w terminie) oraz protesty przeciwko ważności wyboru członka Rady.

Uchwalona przez Sejm ustawa zakłada również powołanie nowego organu, a mianowicie Rady Społecznej przy Krajowej Radzie Sądownictwa. Głównym zadaniem Rady Społecznej ma być przedstawianie opinii o kandydatach do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych, a także na stanowiskach asesorów sądowych w sądach

administracyjnych. Poza tym, na wniosek Prezydium KRS, Rada Społeczna będzie mogła prezentować swoje stanowiska w innych sprawach, których załatwienie leży w kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa. W skład Rady Społecznej wejdzie 10 osób (po jednej wskażą Naczelna Rada Adwokacka, Krajowa Rada Radców Prawnych, Krajowa Rada Notarialna, Krajowa Rada Komornicza, Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, zaś 3 osoby będące przedstawicielami organizacji pozarządowych wyłoni Rada Działalności Pożytku Publicznego). Jej kadencja potrwa 4 lata.

W ustawie znalazły się ponadto przepisy dostosowujące, w myśl których pierwsze wybory sędziów do Krajowej Rady Sądownictwa według nowego trybu zostaną zarządzone w terminie 21 dni od dnia wejścia w życie ustawy, a odbędą się w terminie trzech miesięcy od tego dnia. Z biernego prawa wyborczego w tych wyborach nie będą mogli korzystać sędziowie, którzy objęli stanowisko sędziowskie w wyniku wniosku złożonego przez Radę działającą w składzie ukształtowanym uchwałami Sejmu z dnia 6 marca 2018 r. (M.P. poz. 276) i z dnia 27 maja 2021 r. (M.P. 497) oraz z dnia 12 maja 2022 r. (M.P. poz. 485), chyba że powrócili na urząd sędziego i poprzednio zajmowane stanowisko sędziowskie, które objęli na skutek wniosku KRS, w skład której wchodził sędziowie wybrani przed wejściem w życie powołanej na wstępie ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r. Pierwsze posiedzenie Krajowej Rady Sądownictwa po przeprowadzeniu wyżej opisanych wyborów zwoła Minister Sprawiedliwości na dzień przypadający w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia wyników tych wyborów.

Jednocześnie w ustawie przesądzono, że z dniem ogłoszenia wyników pierwszych wyborów przeprowadzonych po zmianie modelu wyboru sędziowskich członków Rady ustanie działalność sędziów wybranych do KRS mocą trzeciej z przywołanych uchwał Sejmu.

Członkowie Rady Społecznej I kadencji zostaną natomiast wskazani Przewodniczącemu KRS przez podmioty uprawnione w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia wyników wyborów przeprowadzonych na podstawie znowelizowanych przepisów. Z kolei pierwsze posiedzenie Rady Społecznej odbędzie w terminie 14 dni od upływu terminu wyznaczonego na wskazanie jej członków.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt opiniowanej ustawy został wniesiony przez Radę Ministrów (druk sejmowy nr 219). Jego pierwsze czytanie odbyło się na 7. posiedzeniu Sejmu, 7 marca 2024 r. Zgłoszony wówczas wniosek o odrzucenie projektu ustawy nie uzyskał poparcia (za głosowało 201 posłów, przeciw – 242, nikt się nie wstrzymał), wobec czego przedłożenie zostało skierowane do dalszych prac w Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. W tym samym dniu Komisja podjęła uchwałę o przeprowadzeniu wysłuchania publicznego.

Wysłuchanie publiczne w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa odbyło się w gmachu Sejmu, 26 marca 2024 r. Uczestniczyli w nim m.in. przedstawiciele stowarzyszeń zrzeszających sędziów, ogólnokrajowego związku zawodowego zrzeszającego pracowników wymiaru sprawiedliwości, samorządu adwokackiego, jak również organizacji pozarządowych zajmujących się problematyką praworządności oraz wolności i praw człowieka i obywatela. W trakcie wysłuchania publicznego zostały przedstawione oceny tak pozytywne, jak i negatywne odnośnie do projektowanych regulacji. Uczestnicy zgłosili także konkretne postulaty dotyczące wprowadzenia poprawek do projektu.

9 kwietnia 2024 r. Komisja Sprawiedliwości i Praw Człowieka rozpatrzyła projekt i przyjęła sprawozdanie (druk sejmowy nr 280), w którym zarekomendowała Sejmowi przyjęcie projektu z poprawkami zarówno redakcyjnymi, jak i merytorycznymi. Wśród tych ostatnich na uwagę zasługują:

- przyznanie prawa zgłaszania kandydatów na członków KRS Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych oraz Krajowej Radzie Notarialnej,
- przyznanie prawa wskazania członka Rady Społecznej przy KRS Krajowej Radzie Komorniczej oraz ustalenie, że 3 przedstawiciele organizacji pozarządowych do Rady Społecznej wskaże nie Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, lecz Rada Działalności Pożytku Publicznego,
- uściślenie, że 4-letnia kadencja Rady Społecznej przy KRS rozpoczyna się z dniem pierwszego posiedzenia Rady Społecznej nowej kadencji,
- dodanie przepisu precyzującego, że Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wyznacza Radzie Społecznej przy KRS termin na wypowiedzenie się w danej sprawie, nie krótszy jednak niż 21 dni, i że niezajęcie stanowiska w tym terminie nie tamuje rozstrzygnięcia danej sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa,
- uregulowanie wprost w dodawanym przepisie, że członek Rady Społecznej przy KRS biorący udział w pracach zespołu powołanego w celu przygotowania sprawy indywidualnej do

rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa nie korzysta z prawa udziału w głosowaniu przy podejmowaniu decyzji przez ten zespół.

Przyjęcie tych poprawek czyniło zadość niektórym z postulatów przedstawionych podczas wysłuchania publicznego lub w pismach skierowanych do Komisji.

Drugie czytanie projektu ustawy odbyło się na 9. posiedzeniu Sejmu, 10 kwietnia 2024 r. Ponieważ zostały zgłoszone wnioski legislacyjne, w tym wnioski o odrzucenie projektu ustawy, projekt ponownie skierowano do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka.

11 kwietnia 2024 r. Komisja przyjęła dodatkowe sprawozdanie (druk sejmowy nr 280-A), w którym negatywnie ustosunkowała się do wszystkich wniosków.

Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa na tym samym posiedzeniu, uwzględniając przy tym wszystkie rekomendacje Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Za głosowało 244 posłów, przeciw było 199, żaden z posłów się nie wstrzymał.

III. Uwaga ogólna

W uzasadnieniu projektu ustawy powołano szereg orzeczeń wydanych zarówno przez międzynarodowe trybunały¹, jak i „najwyższe” sądy krajowe², w których nie tylko podkreślano wadliwość procedury wyboru sędziowskich członków KRS, skutkującą nieprawidłowym ukształtowaniem składu Rady (ściślej rzecz biorąc: zdeterminowaniem jej kształtu personalnego przez większość rządowo-parlamentarną, tj. czynnik polityczny), a w konsekwencji – brakiem niezależności tego organu oraz niespełnianiem przezeń funkcji wyznaczonej przez art. 186

---

¹ Na początku uzasadnienia, w części zatytułowanej „Podstawy opracowania założeń i projektu ustawy”, wymieniono orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. (C-585/18, C-624/18, C-625/18), z dnia 2 marca 2021 r. (C-824/18), z dnia 14 lipca 2021 r. (C-204/21) i z dnia 15 lipca 2021 r. (C-791/19) oraz wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19) i z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawach Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce (skargi nr 49868/19 i 57511/19). Z kolei w dalszej części przywołane zostały również wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. (C-487/19) oraz wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 7 lutego 2022 r. w sprawie Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce (skarga nr 1469/20) i z dnia 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21).

² Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia (III PO 7/18), uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. wydana w składzie trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (BSA I-4110-1/20), uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22) oraz wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 maja 2021 r. w sprawach: II GOK 2/18, II GOK 3/18, II GOK 5/18, II GOK 6/18, II GOK 7/18, z dnia 21 września 2021 r. w sprawach II GOK 8/18, II GOK 10/18, II GOK 11/18, II GOK 12/18, II GOK 13/18 i II GOK 14/18, a także z dnia 11 października 2021 r. w sprawach II GOK 9/18, GOK 15/18, IIGOK16/18, IIGOK 17/18, II GOK 18/18, II GOK 19/18, II GOK 20/18).

ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ale konstatowano także, że sądy tworzone przez sędziów powołanych przy udziale Rady w takim składzie nie gwarantują niezawisłości i bezstronności oraz mogą wzbudzać wątpliwości jednostek co do swej niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej, albo wręcz – że nowe izby Sądu Najwyższego utworzone na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. poz. 5, z późn. zm.), a więc zniesiona Izba Dyscyplinarna oraz wciąż istniejąca Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, nie mają waloru niezależnego sądu, ponieważ m.in. zostały obsadzone z naruszeniem prawa. To właśnie te ostatnie konkluzje dotyczące poszczególnych sędziów czy sądów (izb) stanowiły przesłanki stwierdzenia, że oceniany stan rzeczy pozostaje w sprzeczności z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej³, art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Wobec tego istotne zastrzeżenia wywołuje ustalony przez projektodawcę, a następnie zaakceptowany przez ustawodawcę sejmowego zakres przedmiotowy przedłożonej nowelizacji, w szczególności zaś całkowite pominięcie kwestii statusu sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w której skład wchodzi sędziowie wybrani przez Sejm, i ewentualnie kwestii stabilności rozstrzygnięć wydanych z ich udziałem⁴. Ta niespójność między przedmiotem regulacji zawartych w ustawie a motywami, które miały przesądzić o konieczności wystąpienia z inicjatywą ustawodawczą i które zostały zidentyfikowane przez kilkukrotne wskazanie oraz przytoczenie fragmentów wypowiedzi Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Sądu Najwyższego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego, jest widoczna zresztą w samym uzasadnieniu, gdzie wprost stawia się tezę, że „sędzia powołany z udziałem KRS w nowym składzie nie może być uznany za niezawisłego i bezstronnego, gdyż jego powołanie nastąpiło z rażącym naruszeniem podstawowych reguł procedury powoływania sędziów”. Wniosek ten nie przekłada się jednak na przyjęcie kompletnych rozwiązań w tym zakresie, co zresztą czyniłoby zadość tak zobowiązaniu wyrażonemu w art. 9 ustawy zasadniczej, jak i standardom

---

³ W związku z art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy.

⁴ Rekomendację pilnego uregulowania tych problemów, jako składających się na systemową dysfunkcję, którą Europejski Trybunał Praw Człowieka zdiagnozował w grupie spraw zapoczątkowanych skargą nr 43447/19 (Reczkowicz przeciwko Polsce), zawierała także decyzja Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 7 czerwca 2023 r., CM/Del/Dec(2023)1468/H46-18 (pkt 9). Apel o podjęcie prac legislacyjnych w tym zakresie został też wyartykułowany w wyroku z dnia z dnia 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21).

wywodzonym z innych wzorców konstytucyjnych, w tym art. 2 (zasada ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa), art. 45 ust. 1, art. 173 oraz art. 178 ust. 1.

IV. Uwagi dotyczące zgodności z Konstytucją RP

1. Zasygnalizowana wyżej wada ustawy przekłada się na wątpliwość natury konstytucyjnej, którą należy podnieść odnośnie do postanowienia art. 2 ust. 2. Jego istotę stanowi odebranie biernego prawa wyborczego w wyborach członków KRS tym sędziom, którzy zostali powołani na wniosek Rady ukształtowanej z zastosowaniem art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (model wyboru sędziów przez Sejm). Nie dotyczy to jedynie sędziów, którzy powrócili na wcześniej zajmowane stanowisko sędziowskie w trybie art. 98 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334), pod warunkiem jednak, że na poprzednio zajmowane stanowisko zostali powołani przy udziale KRS, w skład której wchodzi sędziowie wybrani przez sędziów. Jak zaznaczono w uzasadnieniu projektu: „[p]rawo powrotu na urząd sędziego jest realizowane w uproszczonej procedurze i warunkowane jedynie wolą zainteresowanego (wymagany jest jego wniosek) oraz spełnieniem warunków wymaganych do powołania na dany urząd. Jeśli tylko były sędzia nadal spełnia te wymagania (...) KRS nie może odmówić przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o ponowne powołanie na urząd sędziego. (...) W przeważającej liczbie przypadków osoby te, ubiegając się o stanowisko sędziowskie, przeszły procedury konkursowe (w tym weryfikację kwalifikacji merytorycznych) przed KRS ukształtowaną zgodnie ze standardami konstytucyjnymi, co do których nie zachodzą wątpliwości związane z ich wadliwością. Sędziowie ci korzystają w pełni z domniemania niezawisłości”.

W związku z tym wypada przypomnieć, że w wyroku z dnia 18 lipca 2007 r. (K 25/07) Trybunał Konstytucyjny zauważył, że „Konstytucja w art. 187 ust. 1 pkt 2 reguluje bezpośrednio zasadę wybieralności sędziów do KRS, decydując w ten sposób o strukturze osobowej Rady. Wyraźnie określa, że **członkami KRS mogą być sędziowie, wybierani przez sędziów, nie wskazując żadnych dodatkowych cech, które warunkowałyby ich członkostwo w Radzie.** (...) Na poziomie konstytucyjnym nie przewidziano ograniczenia, aby któryś z sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, administracyjnych lub wojskowych (...) nie mógł wybierać lub nie mógł być wybranym do składu KRS”. Skoro zatem wskazany przepis Konstytucji zezwala każdemu sędziemu na kandydowanie i wybór do Krajowej Rady Sądownictwa, to – jak podkreślił sąd konstytucyjny – ograniczenie prawa do członkostwa w Radzie określonej

grupy (kategorii) sędziów (w sprawie K 25/07 chodziło o prezesów i wiceprezesów sądów powszechnych) musiałoby mieć szczególne umotywienie i umocowanie konstytucyjne.

Tymczasem w uzasadnieniu projektu nie przedstawiono w tym zakresie pogłębionej argumentacji, poza ogólnym stwierdzeniem odmawiającym wszystkim sędziom, którzy zostali powołani po raz pierwszy lub „awansowani” po 17 stycznia 2018 r., przymiotu niezawisłości i bezstronności⁵. Niemniej ta ocena nie rzutuje ani na czynne prawo wyborcze, z którego ci sędziowie będą mogli korzystać, ani – o czym już była mowa w pkt II opinii i co wydaje się ważniejsze – nie pociąga za sobą jakiegokolwiek propozycji weryfikacji ich statusu oraz nadanej im inwestytury (władzy wymierzania sprawiedliwości).

Analizowanego ograniczenia nie cechuje także konsekwencja w aspekcie czasowym oraz pod względem podmiotowym, co tym bardziej stawia pod znakiem zapytania jego racjonalność oraz zgodność z Konstytucją.

Po pierwsze, wyłączenie możliwości kandydowania do Krajowej Rady Sądownictwa ma dotyczyć jedynie pierwszych wyborów przeprowadzanych według nowego trybu, a więc nie znajdzie zastosowania nie tylko w kolejnych wyborach, które odbędą się pod koniec 4-letniej kadencji wybranych sędziów, ale też w przypadku konieczności przeprowadzenia wyborów uzupełniających, o których mowa w dodawanym art. 11t (art. 1 pkt 3 ustawy), i to nawet gdyby te ostatnie miały odbyć się w krótkim odstępie czasu od tych pierwszych.

Po drugie, ograniczenie wprowadzane w art. 2 ust. 2 ustawy nie obejmuje wąskiej grupy osób, które co prawda przeszły postępowanie przed KRS działającą w nieprawidłowym składzie, lecz – jak zasugerowano w uzasadnieniu projektu – wniosek Rady o powołanie ich na stanowisko sędziego stanowił swoistą „formalność” z uwagi na przewidzianą w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych możliwość powrotu do służby sędziowskiej, po tym jak dany sędzia zrzekł się stanowiska sędziego w związku z mianowaniem, powołaniem lub wyborem do pełnienia funkcji w organach państwowych, samorządu terytorialnego, w służbie dyplomatycznej, konsularnej, organach organizacji międzynarodowych bądź ponadnarodowych. Nie jest to jednak jedyna procedura o charakterze uproszczonym w porównaniu z postępowaniem

---

⁵ Nb. wśród orzeczeń, do których odwołał się projektodawca, znalazły się uchwały Sądu Najwyższego, które nie potwierdzają zasadności tego typu generalizacji. Zgodnie z tezą 2 uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22), „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”.

nominacyjnym, które przybiera postać konkursu. W myśl art. 20a § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, stanowisko asesorskie przekształca się z mocy prawa w stanowisko sędziowskie z chwilą powołania zajmującego je asesora sądowego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim. W takim przypadku nie publikuje się zatem obwieszczenia o wolnym stanowisku sędziowskim, natomiast stosownie do art. 106xa ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w procedurze poprzedzającej złożenie przez Krajową Radę Sądownictwa wniosku o powołanie asesora sądowego na stanowisko sędziego (tzn. w czynnościach związanych z oceną kwalifikacji asesora sądowego) dominującą rolę pełni czynnik sędziowski. Co więcej: na specyficzną sytuację asesorów sądowych w sądach powszechnych zwracano uwagę zarówno w orzecznictwie, jak i w dyskursie publicznym. Otóż, art. 106k § 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych stanowi, że niezłożenie przez asesora sądowego wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim pociąga za sobą wygaśnięcie jego stosunku służbowego z upływem 4 lat od dnia objęcia stanowiska asesorskiego. Innymi słowy, chcąc zachować możliwość kontynuowania wcześniej obranej ścieżki kariery, czyli dalszego wykorzystywania wiedzy i umiejętności zdobytych w toku wieloletniej nauki w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz w ramach wykonywania czynności orzeczniczych na stanowisku asesorskim, asesorzy sądowi musieli wystąpić z wnioskami o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego. W tym sensie więc ich sytuacja była podobna do sytuacji sędziów, o których mowa w art. 98 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, którzy to musieli wystąpić z wnioskami o powołanie na urząd sędziego przed upływem 9 lat od dnia wystąpienia ze służby sędziowskiej.

Osobną kwestią jest to, że decydując się na wyróżnienie tej ostatniej kategorii sędziów, projektodawca miał na względzie okoliczność, iż większość z nich pierwotnie ubiegała się o zajmowane stanowisko sędziowskie w postępowaniu konkursowym toczącym się przed Radą w składzie sprzed wejścia w życie noweli z dnia 8 grudnia 2017 r. Tyle że kryterium to spełnia również znaczna część sędziów, których potraktowano wszakże odmiennie. Warto przy tym przytoczyć pogląd sformułowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20), podjętej w składzie trzech połączonych izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego. Opowiadając się bowiem za zróżnicowaniem i indywidualizacją oceny wpływu wadliwości powołania na urząd sędziego na dochowanie standardu bezstronności i niezawisłości sądu orzekającego z udziałem takiego sędziego, Sąd Najwyższy stwierdził, że należy przeprowadzić rozróżnienie między sytuacjami, „w których

oceniane powołanie nastąpiło po raz pierwszy na urząd sędziego, oraz w których wiązało się z objęciem kolejnego urzędu przez sędziego, w sądzie wyższego rzędu. Osoby, które wcześniej zostały powołane na urząd sędziego w niebudzących wątpliwości procedurach, przystępując do konkursu na urząd sędziego w sądzie wyższego rzędu, posiadały już status sędziów w rozumieniu konstytucyjnym. Przeszły już zatem wcześniej określony, prawidłowy proces weryfikacji. Tego domniemania brak w przypadku osób powołanych na urząd sędziego w sądzie powszechnym lub wojskowym po raz pierwszy, zwłaszcza, gdy chodzi o pierwsze powołanie do sądu wyższego szczebla w sytuacji, gdy udział w postępowaniu konkursowym nie jest konsekwencją uczestnictwa w długotrwałym procesie szkolenia do zawodu sędziego, w szczególności ukończenia aplikacji sądowej lub sędziowskiej i zdania z wynikiem pozytywnym egzaminu sędziowskiego” (pkt 49).

Na marginesie trzeba dodać, że w zakresie preferencji dla zindywidualizowanego podejścia (a nie dla arbitralnych regulacji, które „zakładają *a priori*, iż sędzia znajdujący się w ustawowo określonej sytuacji musi być uznany za stronniczego, tj. budzącego uzasadnione obawy w społeczeństwie, jeśli chodzi o obraz wymiaru sprawiedliwości”) zacytowana wypowiedź Sądu Najwyższego koresponduje z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, jak choćby z motywami rozstrzygnięcia wydanego w sprawie K 1/98 (wyrok z dnia 27 stycznia 1999 r.)⁶.

Podsumowując powyższe, należy przede wszystkim zaznaczyć, że grupa sędziów, do której odnosi się art. 2 ust. 2 ustawy *in principio*, nie jest jednorodna i jednocześnie – wbrew twierdzeniom projektodawcy – także kryterium służące określeniu wyjątku nie jest oczywiste, a zwłaszcza nie musi być uznane za relewantne. Tym samym przepis ten wywołuje zastrzeżenia nie tylko w świetle art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji, lecz również art. 32 ust. 1 Konstytucji (zasada równości)⁷.

---

⁶ Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, „pierwszeństwo winny mieć zatem takie ograniczenia praw i wolności sędziego, które nawiązują do postawy indywidualnego sędziego i pozwalają ją oceniać, nie zaś te, które opierają się na ustawowych założeniach, z góry przesądzających, iż sędzia nie może być bezstronny. Dopiero wówczas, gdyby te pierwsze okazały się niewystarczające, te drugie mogłyby być uznane za celowe, tj. konieczne i nieodzowne”.

⁷ Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, ocena dopuszczalności regulacji wprowadzającej odstępstwo od zasady równości wymaga w pierwszej kolejności ustalenia istnienia wspólnej cechy istotnej, z uwzględnieniem „celu i treści aktu normatywnego, w którym zawarta została kontrolowana norma prawna”, a następnie – po stwierdzeniu występowania różnicowania w obrębie tak wyłonionej klasy podmiotów – niezbędne staje się sprawdzenie, czy: „1) kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji; 2) waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania; 3) kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych” (tak np. wyrok z dnia 29 listopada 2007 r., SK 43/06).

Propozycja poprawki:

– w art. 2 skreśla się ust. 2.

2. W procedurze wyborczej uregulowanej w dodawanych art. 11f–11u (art. 1 pkt 3 ustawy) wiodącą rolę przyznano PKW, przy czym w przeważającej większości jej zadania polegają na wydawaniu indywidualnych aktów stosowania prawa albo mają wymiar czysto organizacyjny. Aczkolwiek na PKW zostały nałożone również obowiązki polegające na określeniu wzoru zgłoszenia kandydata na członka Rady, wzoru wykazu sędziów popierających takie zgłoszenie, kart do głosowania oraz wzoru protokołu głosowania (art. 11g ust. 2 pkt 5 i 6), a także formy i porządku wysłuchania publicznego. Zadania te mają charakter regulacyjny, w związku z czym uchwały PKW dotyczące tych kwestii będą raczej źródłem norm aniżeli aktami stosowania prawa.

Wobec tego należy zaakcentować, że konstytucyjny system źródeł prawa powszechnie obowiązującego jest systemem zamkniętym tak przedmiotowo, jak i podmiotowo. „W aspekcie przedmiotowym oznacza to, że Konstytucja wyczerpująco wymieniła formy aktów, w których można zamieszczać normy prawne o charakterze powszechnie obowiązującym. Formy te zostały wskazane w art. 87 i innych przepisach Konstytucji spoza jej rozdziału III (zob. TK – K 25/99, K 21/98, SK 37/02, P 1/11). W aspekcie podmiotowym zamknięcie systemu źródeł prawa powszechnie obowiązującego wyraża się tym, że akty normatywne zaliczone do tej kategorii mogą tworzyć jedynie podmioty wskazane w Konstytucji. Podmioty, które nie zostały upoważnione konstytucyjnie, mogą stanowić wyłącznie prawo wewnętrznie obowiązujące. **Normy kompetencji prawodawczej nie można wywodzić z pozycji ustrojowej, zadań bądź funkcji danego organu**, nie można także poddawać jej wykładni rozszerzającej, domniemając uprawnienia do stanowienia prawa (zob. TK – K 25/99, U 5/06). Zamknięcie systemu źródeł prawa powszechnie obowiązującego wyklucza uzupełnianie go aktami normatywnymi nieprzewidzianymi w Konstytucji i kreowanie kompetencji prawodawczych dla podmiotów spoza konstytucyjnego katalogu”⁸.

Nie ulega wątpliwości, że ustrojodawca nie zaliczył uchwał PKW do źródeł prawa powszechnie obowiązującego. Potrzebna jest zatem refleksja nad tym, czy istotnie to PKW powinna regulować kwestie, które wykraczają poza samo stosowanie prawa i dodatkowo nie są adresowane do podmiotów pozostających z PKW w relacji podległości organizacyjnej.

---

⁸ P. Radziejewicz [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, WKP 2023.

V. Uwagi o charakterze systemowym

1. Wśród przepisów dodawanych przez art. 1 pkt 3 ustawy znalazł się art. 11f ust. 4 będący odpowiednikiem uchylanego art. 9a ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przepis ten doprecyzowuje zagadnienie kadencji sędziów wybranych do KRS. Jak stanowi jego zdanie drugie, członkowie Rady poprzedniej kadencji pełnią swoje funkcje do dnia rozpoczęcia wspólnej kadencji nowych członków Rady. Zastosowana w tym miejscu formuła „do dnia” oznacza, że w dniu następującym po dniu ogłoszenia wyników wyborów (por. zdanie pierwsze w art. 11f ust. 4), funkcje sędziów-członków KRS będą pełnił zarówno członkowie Rady poprzedniej, jak i nowej kadencji. Z pewnością jednak nie taki jest zamysł ustawodawcy, lecz mamy do czynienia z powieleniem błędu, który popełniono, uchwalając ustawę nowelizującą z dnia 8 grudnia 2017 r. Stąd też niezbędne staje się przyjęcie poprawki.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11f w ust. 4 wyrazy „do dnia rozpoczęcia” zastępuje się wyrazami „do dnia poprzedzającego dzień rozpoczęcia”.

2. W przepisach, w których na organy zaangażowane w proces wyborczy nałożono określone obowiązki skorelowane z uprawnieniami kandydatów albo innych osób, dookreślono również termin wykonania tychże obowiązków, co ma niewątpliwy walor gwarancyjny. Tytułem przykładu można wskazać art. 11k ust. 7 i 9, art. 11l ust. 1 czy art. 11o ust. 2 (art. 1 pkt 3 ustawy). Z tych samych względów przepis ustawy, który nakłada na PKW obowiązek wezwania pełnomocnika tudzież jednego z podmiotów, o których mowa w art. 11i ust. 2, do uzupełnienia lub poprawienia zgłoszenia, powinien przewidywać, że wezwania dokonuje się „niezwłocznie”, szczególnie że uzupełnienie lub poprawienie zgłoszenia jest możliwe wyłącznie do upływu terminu zgłaszania kandydatów.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11k w ust. 5 wyrazy „wzywa pełnomocnika” zastępuje się wyrazami „wzywa niezwłocznie pełnomocnika”.

3. W kontekście uprawnień nadanych centralnym organom prawniczych samorządów zawodowych: adwokackiego, radcowskiego, notarialnego i komorniczego, a także Krajowej Radzie Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, można dostrzec swoisty brak spójności. Abstrahując od tego, czy w obowiązującym stanie prawnym zasadne jest traktowanie tego ostatniego gremium analogicznie jak organów stojących na czele wymienionych samorządów

zawodowych⁹, wypada zwrócić uwagę na to, że o ile członków Rady Społecznej przy Krajowej Radzie Sądownictwa wskazują wszystkie te organy, o tyle możliwość zgłaszania kandydatów na członków KRS przyznano wyłącznie Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych oraz Krajowej Radzie Notarialnej. Ponieważ jednak to ostatnie rozwiązanie (art. 1 pkt 3 ustawy, art. 11i ust. 2) zostało wprowadzone na etapie rozpatrywania projektu ustawy przez sejmową Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka, nie sposób ustalić, czy analizowane było bardziej symetryczne uregulowanie kompetencji organów spoza władzy sądowniczej i czy w związku z tym aktualne brzmienie przepisów zawartych w ustawie mieści się w granicach swobody ustawodawcy. Niemniej wydaje się, że przynajmniej Krajowa Rada Komornicza powinna być traktowana tak samo jak rady właściwe według ustroju adwokatury, samorządu radcowskiego oraz notariatu.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11i w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) Krajowa Rada Komornicza.”.

4. Kolejnym problemem jest wprowadzane w ustawie odstępstwo od zasady przyjętej na gruncie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2408), wedle której sądem sprawującym kontrolę nad prawidłowością postanowień oraz uchwał PKW, jak również właściwym do rozpatrywania protestów wyborczych jest Sąd Najwyższy (por. np. art. 205 § 1, art. 218 § 3 oraz art. 241 § 1). Tymczasem w przypadku wyborów przeprowadzanych w celu wyłonienia reprezentantów środowiska sędziowskiego do składu Krajowej Rady Sądownictwa przyjęto, że organem, przed którym uprawnieni będą mogli realizować prawo do sądu w sprawach odmowy przyjęcia zgłoszenia kandydata na członka Rady (art. 1 pkt 3 ustawy, art. 11k ust. 8) oraz w sprawach protestów wyborczych (art. 1 pkt 3 ustawy, art. 11s ust. 1), będzie Naczelny Sąd Administracyjny. Projektodawca w żaden sposób nie umotywował swojej propozycji w tym zakresie, przy czym warto odnotować, że zgodnie z pierwotnym brzmieniem projektu, kognicja we wskazanych powyżej sprawach przysługiwała Sądowi Najwyższemu.

---

⁹ Stosownie do art. 42 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390) Krajową Radę Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym tworzą z jednej strony Prokurator Krajowy oraz prokuratorzy powołani przez Prokuratora Generalnego, z drugiej zaś – przedstawiciele wybrani przez prokuratorów pełniących służbę w jednostkach prokuratury różnych, choć nie wszystkich, szczebli.

5. Zastrzeżenia wywołuje ponadto formuła zastosowana w art. 3 ustawy. Przepis ten przewiduje, że wraz z ogłoszeniem wyników pierwszych wyborów przeprowadzonych według nowego modelu kształtowania składu Krajowej Rady Sądownictwa „ustaje działalność” osób wybranych do Rady przez Sejm. Wbrew użytej terminologii i niezależnie od konstytucyjnej oceny art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa pozostaje zgodzić się z tymi głosami, które podnoszą, że *de facto* chodzi o wygaszenie mandatów sędziów-członków KRS. Zasadne jest więc „nazwanie rzeczy po imieniu”, jako że ustawodawca winien wykazywać się konsekwencją w zakresie stosowanej terminologii.

Powyższa uwaga – co trzeba zaakcentować – nie ma na celu podważenia merytorycznej trafności przyjętego rozwiązania, albowiem można wskazać istotne racje przemawiające nie tylko za tym, iż jest ono nieodzowne (przede wszystkim w świetle bogatego orzecznictwa, o którym była mowa już w części III tej opinii), ale też pozwalające uznać, że mimo iż ma charakter odstępstwa od zasady, to spełnia wymagania płynące z przepisów rangi konstytucyjnej (jako prowadzące do wykonania zobowiązań prawnomiędzynarodowych zgodnie z w art. 9 Konstytucji, a nade wszystko przywrócenia ładu konstytucyjnego w sferze związanej ściśle z niezależnością władzy sądowniczej, w tym ukształtowania składu KRS zgodnie z art. 187 ust. 1 Konstytucji i tym samym stworzenia temu organowi warunków do prawidłowego wypełniania zadań określonych w art. 179 i art. 186 Konstytucji)¹⁰. Sugerowana w tym punkcie poprawka zmierza zatem wyłącznie do zapewnienia spójności terminologicznej w obrębie systemu prawa (patrz art. 14 ust. 1 zmienianej ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa).

Propozycja poprawki:

– w art. 3 wyrazy „ustaje działalność w Krajowej Radzie Sądownictwa osób wybranych przez Sejm do Krajowej Rady Sądownictwa” zastępuje się wyrazami „wygasa mandat członków Krajowej Rady Sądownictwa wybranych”.

---

¹⁰ Zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 marca 2006 r. (K 4/06) oraz przywoływany już wyrok z dnia 18 lipca 2007 r. (K 25/07), których uzasadnienia mogą stanowić asumpt dla postawienia tezy, że skrócenie kadencji określonej w samej ustawie zasadniczej, jak właśnie tej, o której mowa w art. 187 ust. 3 Konstytucji, wyjątkowo można by uznać za dopuszczalne, jednak muszą przemawiać za tym nadzwyczajne, konstytucyjnie uzasadnione okoliczności oraz „ważny interes publiczny”.

VI. Uwagi techniczno-legislacyjne i redakcyjne

Dodatkowo warto rozważyć wprowadzenie do tekstu ustawy kilku poprawek podyktowanych koniecznością dbania o poprawne formułowanie przepisów, czyli w sposób zrozumiały, jasny i odpowiadający zasadom języka polskiego, a także dochowania standardów wynikających z załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (dalej jako „ZTP”) oraz dobrych praktyk legislacyjnych.

1. Odesłanie zawarte w dodawanym art. 11g ust. 1 *in fine* (art. 1 pkt 3 ustawy) powinno zostać doprecyzowane.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11g w ust. 1 wyrazy „z wyjątkiem art. 11s ust. 3 oraz art. 11t” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 11s ust. 3 oraz art. 11t”.

2. Ze względu na to, że w tekście normatywnym należy unikać posługiwania się czasownikami modalnymi stosownej korekty wymagają przepisy art. 11j ust. 5 i art. 11p ust. 14, dodawane przez art. 1 pkt 3 ustawy.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3:

a) w art. 11j w ust. 5 wyrazy „musi zawierać” zastępuje się wyrazem „zawiera”,

b) w art. 11p w ust. 14 wyrazy „muszą być” zastępuje się wyrazem „są”.

3. W myśl art. 11k ust. 2 (art. 1 pkt 3 ustawy), PKW ma zwracać się do Ministra Sprawiedliwości, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z pismem zawierającym „prośbę” o przedstawienie określonych informacji. W przepisach, które regulują relacje w sferze publiczno-prawnej, a zwłaszcza wyrażają formy współdziałania organów państwa polegające na tym, że jeden z nich posiada legitymację do tego, aby żądać dokonania jakiejś czynności, a drugi obowiązany jest temu żądaniu uczynić zadość, nie stosuje się takiej terminologii. W związku z tym zachodzi potrzeba wprowadzania poprawki o charakterze redakcyjnym.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11k w ust. 2 skreśla się wyrazy „z pismem zawierającym prośbę”.

4. Modyfikacja brzmienia art. 11l (art. 1 pkt 3 ustawy), do której doszło na etapie prac legislacyjnych w Sejmie, spowodowała, że pierwszy z zaimków wskazujących, którego użyto w wyrażeniu: „w przypadku, gdy takich skarg w tym terminie nie wniesiono”, odnosi się nie

do skarg wspomnianych we wcześniejszym fragmencie zdania, ale do skarg, które mogą zostać wniesione na podstawie art. 11k ust. 8, będącego w tym wypadku przepisem, do którego odesłano. Jednocześnie przesłanka, która ma zostać określona w analizowanym przepisie, powinna uwzględniać możliwość wniesienia jednej skargi, a więc wyraz „skarga” powinien zostać użyty w liczbie pojedynczej.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11l wyrazy „w przypadku, gdy takich skarg w tym terminie nie wniesiono” zastępuje się wyrazami „w przypadku gdy w tym terminie nie wniesiono skargi”.

5. Wskutek poprawek wprowadzonych przez sejmową Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka brzmienie art. 11o ust. 7 (art. 1 pkt 3 ustawy) uległo znaczącemu rozbudowaniu. Niemniej wewnętrzna logika tego przepisu (przesłanek i rozstrzygnięć podejmowanych z uwagi na nie) wywołuje pewne zastrzeżenia. Można mieć bowiem wątpliwości co do tego, czy przyczyny „lokalowe” tudzież „techniczne” pozostają w bezpośrednim związku z liczbą pytań, które mogą być zadawane poszczególnym kandydatom. Takim uwarunkowaniem byłyby za to, przykładowo, maksymalny czas, który mógłby zostać przeznaczony na przeprowadzenie wysłuchania publicznego kandydatów na członków Rady (choćby wobec potrzeby jego obsłużenia przez pracowników Krajowego Biura Wyborczego lub inne osoby zatrudnione w tym celu). Zważywszy przy tym na fakt, że celowe jest zapewnienie PKW elastyczności ze względu na nieznaną w tym momencie liczbę tak samych kandydatów, jak i osób zainteresowanych udziałem w wysłuchaniu publicznym, można rekomendować posłużenie się dość pojemną przesłanką „przyczyn organizacyjnych”.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11o w ust. 7 wyrazy „Z przyczyn lokalowych lub technicznych” zastępuje się wyrazami „Z przyczyn organizacyjnych”.

6. Ponieważ odesłanie zawarte w art. 11s ust. 2 (art. 1 pkt 3 ustawy) ma charakter kaskadowy (§ 157 ZTP), należy rozważyć wprowadzenie poprawki także w tym zakresie.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 11s:

a) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W zakresie nieuregulowanym do postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. –

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi dotyczące spraw ze skarg, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 1 tej ustawy, z wyłączeniem art. 52–55, art. 61 § 2–6, art. 90, art. 91 § 2, art. 93, art. 96–122, art. 145 § 1 pkt 1 lit. b, pkt 2 i 3 oraz art. 243–262, z tym, że termin, o którym mowa w art. 193 tej ustawy, wynosi trzy dni.”.

7. Dodatkowo korekty wymaga art. 27a ust. 11 (art. 1 pkt 6 ustawy), gdyż odsyła się w nim do „przepisu art. 28”, podczas gdy ten ostatni artykuł dzieli się na jednostki redakcyjne niższego stopnia.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 w pkt 6, w art. 27a w ust. 11 wyrazy „przepis art. 28” zastępuje się wyrazami „przepisy art. 28”.

8. W ustawie pominięto przepis kreujący nowy organ, jakim jest Rada Społeczna przy Krajowej Radzie Sądownictwa, mimo że według § 35 ust. 1 pkt 1 ZTP tego typu postanowienie powinno znaleźć się w ustawie nowelizującej. Zasadne jest wobec tego uzupełnienie treści przedłożonej ustawy o taki przepis dostosowujący.

Propozycja poprawki:

– dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. Tworzy się Radę Społeczną przy Krajowej Radzie Sądownictwa.”.

Wicedyrektor Biura Legislacyjnego

Katarzyna Konieczko